

се радвам когато видя нашенци да дойдат в града. Те ми донасят по нещичко приготвено от теб. За мен не се грижи! Аз съм добре. Много ми е мъчно, че не ходя на училище. Само вечер ходя на курсове. Мъчно ми е и за дома. Тук всичко ми е чуждо. Няма нивите, няма широките поляни, нито бялата козичка! Ех, всичко ми е мило на село! Но нали татко не е жив... Трябва да изуча занаята, да стана човек — ти нали така ми каза. Ще слушам майстора и ще работя всичко каквото ми даде. Ти не се тревожи! Ако някой познат тръгне за града, изпрати ми дървената свирка. Тя е скътана в сандъчето ми. Ти нали я знаеш? Денем ще си я оставям на полицата при тетрадките ми за вечерното училище. Когато оставам свободен, ще си свиря и ще си мисля, че съм на село. Приеми много поздравии от града и твоя по-малък брат — Милко.“

Васил В. Байчев

МИНЗУХАРИ

Кой ли вредом из горите
жълти свещици запали,
сякаш паднали звездите,
светят златни минзухари?..

Не ли пролет хубавица
се усмихва веч на всички
и кат приказна царица
идва с песни, радост, птички?

Ето, смичат ризи бели
планините и полята...
Долините се засмели, —
веч събужда се земята.

И поточето нарежда
приказки във тишината,
в него Слънчо се оглежда,
в него светят небесата...

Няма вече мраз и хали, —
трепкат бисерно лъчите...
Минзухари, минзухари —
рой свещици по горите!...

Неделчо Тинчев